

Vánoční ZVOLSKÉ NOVINY

VDÁVÁ OBEC ZVLE U PRAHY

prosinec 2014

ZDARMA

Přeji všem klidné prožití vánočních svátků, lásku v rodinách a jiskřičky v očích dětí. Aby se celé Vaše rodiny sešly u štědrovečerní večeře, pod ozdobeným stromkem našly očekávané i neočekávané dárky a pak třeba v kostele o půlnoční zpívaly koledy. Přeji všem sousedy, kteří Vám nezávidí a když budete potřebovat pomoc i pomohou. Přeji všem do nového roku zdraví a štěstí, spokojenost a lásku. Ať ten nadcházející rok je aspoň tak dobrý, jako ten končící.

Mirek Stoklasa

Program akcí – Vánoce 2014 a Nový rok 2015 ve Zvoli

Vánoční zpívání u stromu

20. 12. 2014 od 18:00

Přijďte si zazpívat koledy, rozsvítit prskavky, ochutnat svařáček, setkat se a vánočně naladit.

Hudebníci a hudební nástroje vítány, stejně tak vzorečky cukroví

Kulturní a sociální komise obce Zvole

20. 12. Zpívání u stromu na návsi
od 18:00 hodin

24. 12. Rozdávání Betlémského světla
od 13:00 do 15:00 hodin ve zvolském kostele

24. 12. „Půlnoční“ v kostele sv. Markéty
od 22:00 hodin

25. 12. Zpívání koled u jesliček
od 16:00 hodin v kostele sv. Markéty

27. 12. Česká mše vánoční od 18:30 hodin
– Rybova Česká mše vánoční v provedení
Zpěváckého spolku Hlahol

1. 1. Novoroční orientační běh
od 12:00 hodin

3. 1. Vánoční koncert ženského vokálního
souboru Cantio od 16:00 hodin

JAKUB JAN RYBA ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

ÚČINKUJÍ: ZPĚVÁCKÝ SPOLEK HLAHOL V PRAZE, SÓLISTÉ A ORCHESTR ART^N,
ŘÍDÍ: ROMAN Z. NOVÁK

SOBOTA 27. 12. 2014, 18,30 HOD.,
KOSTEL SV. MARKÉTY, UL. HLAVNÍ, ZVOLE

WWW.ZVOLE.INFO

Příležitost vánoc

Právě zaznívají tóny adventního koncertu České televize s finanční sbírkou pro potřebné. Přispívají známí i neznámí lidé z celé země. Vzácný okamžik, kdy očekávání blízkých se vánoc, otevírá srdce mnoha z nás. Příspěvky jsou různé, od pár korun až po mnohatisícové částky. A v závěru koncertu suma, která ohromí. Skvělý výsledek. Dělat úspěšné finanční sbírky je český fenomén. Čím to je, nevím. Ale moc mě to těší. Jakoby se nenaplnily varovné zprávy o tom, jací jsme. Netolerantní, zahledění do sebe, nevšímaví, plní sobectví... Nějak to nejde dohromady, není to s námi až tak zlé.

Poselství adventu a blízkých se vánoc je po staletí stále stejné. Při pohledu do bible můžeme číst: „Hlas volajícího na poušti, připravte cestu Pánu, urovnejte mu stezky“. Hlas Jana Křtitele nás vybízí ke změně smýšlení, ke změně zažitých stereotypů. A používá k tomu osvědčený recept. Narovnat cesty, zasypat výmoly... Je zřejmé, že i ve starověku věděli, co je třeba udělat, aby přijíždějící panovník byl spokojen při svém uvítání. Trochu zamést, uklidit odpadky a zasypat ty strašné výmoly na cestě. Ještě natřít na bílo patníky a je hotovo. Panovník může přijet.

Je to ale takto skutečně myšleno? Bude to stačit pro uvítání betlémského dítěte nebo je třeba udělat něco jiného?

Bůh nás nenutí k obrácení našeho srdce, naše svoboda je mu nadevše. Pouze tiše připomíná: „Človče, k tobě přicházím, jsi mi drahý, pro tebe jsem neváhal stát se člověkem. Přišel jsem na svět tiše a ve skrytosti. Kvůli tobě jsem tady a záleží mi na tobě. Žij svůj život tak, jak nejlépe dokážeš, ale vím, že se neobejde bez karambolů a pádů. Vždy jsem ale připraven stát vedle tebe a být ti za všech okolností na blízku. Neboj se!“ Zkusme tedy o letošních vánocích využít příležitost být na blízku druhým lidem. A není to jen ohraná fráze, kterou jsme slyšeli mnohokrát. Být na blízku nemusí představovat pouze povinný příspěvek na potřebné, nemusí znamenat prožít vánoce s horami dárků a jídla. To vše pomíjí a přestává bavit. Možná že bychom ale mohli více investovat do pochroumaných vztahů, kterých máme kolem sebe víc než dost. Pokusme se zasypat vyhloubené výmoly na cestě k druhým. A tak si říkám, začnu s tím u sebe a hned. Je to námaha, ale vyplatí se.

Hezké a požehnané vánoce.

Vladimír Hudousek

Vázání a zdobení adventních věnců

Poslední listopadový pátek před zahájením adventu jsme uspořádaly kurz vázání a zdobení věnců. Materiálu bylo dostatek, tak jsme se

sešli pod školkou, abychom se přiučily, okoukaly a inspirovaly navzájem. Pozvaly jsme také profesionální aranžéry, kteří nám byli k ruce

a poradili tomu, kdo věnec nebo svícen dělal poprvé. Velká účast nás mile překvapila, přišlo více než 40 lidí, mezi nimi i zvolská mládež. K dispozici bylo nepřeberné množství doplňků, přírodního materiálu a jmelí. Děvčata vyrobila několik věnců a svícňů a my jsme byly rády, že je to bavilo. Akce se protáhla do pozdních hodin, všichni odcházeli domů spokojeni a s dobrou náladou. Je nám potěšením, že je velký zájem o tyto akce, které pro Vás pořádáme a vždy se na ně těšíme. Ať Vám věnec vytvoří tu pravou vánoční atmosféru. Krásné Vánoce přejí pořadatelky:

Jana Fialová, Zdena Gabrielová, Jana Straková
Děkujeme firmě Cikas group za spolupráci!

Česko zpívá koledy

Dne 10. 12. 2014 jsme se sešli před cukrárnou Ála na návsi, abychom se se připojili k celorepublikové akci regionálních novin Deník, Česko zpívá koledy. Letos se konal již čtvrtý ročník a Zvole se poprvé připojila k této akci, abychom si také společně s celým Českem zazpívali. V této akci jde o to, že se přihlásí vesnice a města a dne 10. prosince přesně v 18 hodin se na všech přihlášených místech začne zpívat 6 stejných koled v pořadí: Nesem vám noviny, Narodil se Kristus Pán, Půjdem spolu do Betléma, Den přeslavný jest k nám přišel, Pásli ovce Valaši a Vánoce, Vánoce přicházejí. Proto akce nese název „Česko zpívá koledy“. Naši hvězdičku najdete na celorepublikové mapě <http://www.denik.cz/cesko-zpiva-koledy/>.

Při zpěvu nás doprovázeli skvělí hudebníci, na kytaru Petr Probst a na klarinet Česfa Preclík, kterým patří velké díky. Věříme, že jste se díky krásným koledám příjemně naladili na Vánoce a rádi bychom z akce „Česko zpívá koledy“ udělali ve Zvoli tradici.

Další fotografie z akce najdete na <http://zvolske-akce.webnode.cz/>.

Jana Fialová, Jana Straková, Hana Šiplerová

*Předání
polyfunkčního
domu jeho
uživatelům*

*První
filmové
představení
v polyfunkčním
domě*

*Vysvěcení
hřbitova*

*Dokončení
územního
plánu*

*Volby
a nové
zastupitelstvo
obce*

*Chodník
na Březovské
ulici*

*Otevření
nové
knihovny*

*Návštěvy
divadel
a besedy*

*Hana
Křížková
ve Zvoli*

*Výstavy
v polyfunkčním
domě*

*Přístavba
zvolské
hasičárny*

*3. ročník
Černické
koloběžky*

*Předvolební
diskuze
ze Zvole
na
Radiožurnálu*

*Úspěšný
dětský den
v Černíkách*

*Výborné
hodnocení
obecního
hospodaření B+*

*Výlety
zvolských
zahrádkářů*

*Úklid lesa
s dětským lesním
klubem skřítky
Pohádky*

*3. místo
Sokolu Zvole
oddílu kopané
v 1. B krajské
soutěži*

0 dobrých rodácích

Velmi často slyšíme konstatování, jak už je jiná doba, jak už je všechno jinak. Je to pravda, jen si musíme přiznat, že to všechno nové není také automaticky lepší. Obec ztrácí tvář někdy až příliš rychle a zbytečně. Jako by neměla čas se ohlédnout a u věci dobrých a prospěšných ještě zůstat. Zkusíme to udělat připomenutím našich dřívějších významných osobností, po nichž následníkům zůstaly nejen dobré skutky, významné akce a činnosti, ale i věci hmatatelné dnes uložené ve zdech stavení, v propustech hrází, sadech či lesních cestách. Jejich učitelé a přechásto i mecenáši byly vážené a ctěné osobnosti jako řídící učitel Josef Štulík či šlechtic Ludvík z Casati. S nimi se jen nakrátko vrátíme do časů, kdy naše obec ještě nevydávala „svoje noviny“ a ocenění zásluh se šířilo jen tak říkajíc od úst k ústům.

Antonín Novák (ročník 1892) neúnavně sloužil celých šestnáct let bez přerušení v obecních službách. Osm let jako starosta, stejnou dobu jako místostarosta. Významný sedlák s moderní technikou a potřebnou vlastní výstavností. Doprával práci i mzdu řadě svých spoluobčanů, půjčoval koňské potahy i náčiní. Zůstal

po něm statek s číslem popisným 12, kam se v novověku (po skončení vlády KSČ) mohl vrátit jeho syn Milan a kde je dnes „domácím pánem“ Marek Novák a kde najdete i zařízení nezemědělská (rehabilitační, oddechová, sportovní).

Bohuslav Hřebík (ročník 1898) to je klasická obětavá a velmi zručná osoba. Jediný v obci, ne však souběžně ve stejné době, stál v čele hasičského sboru i Sokola. Na známém sokolském snímku je jako cvičitel zcela vlevo první v řadě před „řadovými členy“. Byl také tradičním představitelem charakterních rolí v našem divadelním ochotnickém spolku Tyl. Měl pověst zručného a znalého. Měl kredit svého okolí. Dokázal postavit dům sobě (dnes tu žije Mirek Plechatý) a pomáhal i svým potomkům.

Antonín Zeman (ročník 1892) slul velkou odborností v novém oboru. Byl oporou rodáků při zavádění elektřiny, za obec oponoval – právě před 90 roky – stavbu nového transformá-

toru. Měl akreditaci a oprávnění od státního gestora v oboru (od koncernu firmy Křižík) a vychovával i své nástupce (ze zdejších rodáků například oblíbeného fotbalistu a hokejistu Stanislava Smiška) a byl nepřehlédnutelnou personou ve svém oboru i ve sboru hasičů vlastně celé čtyři desítky let.

František Strnad (ročník 1892) ač vyučený bednář, neživil se výrobou sudů pro pivovary, byl respektovaný hospodář. Respektovaný pro své znalosti, um a rozšafnost. Uměl na polích i v lese. Míval vybavení, co si nezadalo s vybavou na statcích. Kvůli tradičním koňům-běloušům se zde říkalo „u Šimlíků“. Ve své době byl vlastně stálým hospodářem zdejšího mysliveckého sdružení. V domě, který postavil, žije dnes jeho vnuk Jarda Nerad se svou rodinou.

Antonín Škobis (ročník 1886) obhospodařoval usedlost, již se říkalo „ve vovčíně“. Tam byl samotný konec obce. Tento nadaný a zodpovědný muž absolvoval jako první ze zdejších rodáků v roce 1912 Hospodářský kurs pokračovací s absolutoriem umožňujícím samostatné podnikání a vykazování svých činností a majetku i evidenci věcí obecních. Byl vyhlá-

šeným sadařem už od školních let. Dnes v tom stavení žije jeho dcera paní Liba Hendrychová a její potomci ve spojení s lhoteckou větví Chrudimských.

Ladislav Strnad (ročník 1901) jako jeden z pěti bratrů narozených ve Zvoli, byl tu velkým patriotem. Podle prvorepublikových politických pravidel v obci pracoval nejvíce ve dvojici starosta/místostarosta s Antonínem Novákem (zvaným Tonda Podrybníckej, Nováků tu bylo asi sedm). Byl představitelem řemeslníků, Novák zase sedláků. K tomu působil – podobně jako jeho bratři František a Eman – v řadě spolků (hasiči, ochotníci) a byl nápomocen státní správě (volební i odborné komise, pobočné spolky s jinými obcemi, pojistné úrody a zvířat). Býval po řadu let vůdčí a uznávanou osobností. Postavil tu řadu domů (včetně svého) a podílel se na renovacích veřejných budov (restaurant Smetana) a objektů (hráz rybníků). Podstatnou část profesního života začínal jako

zedník u zdejší firmy Krupka a později Krupka-Šafránek. V domě, kde žil, dnes najdete nejen jeho dceru paní Marii Kopelentovou (snímek je připomíná oba při její svatbě), ale i Akimovu školičku ve správě její vnučky s manželem – Bernáškoví.

František Škobis (ročník 1913) tak to je absolutní hokejová legenda. Velmi dobře hrál, sestavoval mužstvo, rozhodoval o systému, vyrobil žehlicí zařízení na led, branky, brousil brusle, nebylo nic,

co by o hokeji nevěděl a nedokázal. K tomu stačil být poctivým myslivcem, divadelním ochotníkem a ještě skvělým trumpetistou tolik oblíbené zdejší „Švitorky“. Byl synem Antonína Škobise. Jako řemeslník, klempíř, byl ceněn všemi jednoznačně. Měl totiž „zlaté ruce“ nejen na hokej, ale i na řemeslo. Dnes v „jeho království“ žije a pracuje jeho syn a vnukové.

Anastázie Zemanová (rozená Nováková, ročník 1907) matka učitelky a ředitelky Věry Vyskočilové patrně předznamenala i směřování své dcery. Její aprobace nesla označení „industriální učitelka“ (srozumitelně: nejvíce a především ručních prací). Byla patrně nejvýraznější ženskou postavou té éry. Významná a nezapomenutelná sokolská cvičitelka a vedoucí se zasloužila o výchovu zdejších dívek, účasti na všech regionálních i vrcholných akcí jako byl Vsesokolský slet. Na našem snímku z roku 1938 je jako cvičitelka (sama v horní řadě) žákyň. Vyskočilovi dnes obývají ten dům, kde prý také nejeden zdejší mladý a začínající učitel našel „na čas“ podnájem.

Josef Strnad (ročník 1921) nepřehlédnutelná sportovní figura. Hrál výborně fotbal (v dorostu si ho půjčila Zbraslav, mezi muži hrál

i vyšší pražské soutěže) i hokej (zůstal věrný zdejšímu ledu). Nebylo soutěže, kterou by neorganizoval. Nebylo neděle, kdy by nepřipravil nějaký zápas. S Františkem Malířským nejstarším a Josefem Blábolem starším se zasloužil o to, že ve zdejší obci daleko dřív jak v okolních byla přihlášena do soutěží mládež. Dorost i žáci. Do našeho dresu přivedl i největší legendu, Honzu Prchlíka. „Udělal“ z něj

švagra. A tak jako v prvopočátcích opatroval hokejovou výstroj a výzbroj František Škobis, Josef Strnad pořizoval tu fotbalovou. Jeho žena „Dáda“ dokonce spravovala prádlo, a naše dresy bývaly vždycky pěkně nažehlené. U nich „na kopci“, právě tam, co má mladý Vacík dílnu, bývaly pradávne fotbalové šatny. Byly unikátní. Lezlo se do nich totiž po žebříku! Mimo sportovní prostředí býval populární „Pepík“, anebo „Kosák“, neodmyslitelnou součástí ochotníků, maškarních průvodů i různých oslav. Snímek ho připomíná skoro po půl století. Naše obec právě slavila 700 let založení a on působil v roli králova rádce i šaška. A ta dáma na koni? Tehdy to byla slečna Blechová, dnes paní Bažantová z Ohrobce.

Václav Hrachovec (ročník 1914) patřil k neodmyslitelným osvětářům. Byl divadelním ochotníkem, kromobyčejně vzdělaným myslivcem, jako soupeřník svého vrstevníka Františka Škobise přijal i roli klubového hokejového časoměřiče a trestoměřiče. Nezapomenutelným zůstane pro řadu Zvoláků jako promítač filmů zdejšího „filmového léta“, bez něho by ani sobotní večery nebyly prázdninové a dovolenkové. Tolik sezón tu věrně a pro potěchu mnohých odsloužil. Precizní a slušný, to za všech okolností. Takovou stopu zanechal.

Místo tečky: o našich předchůdcích, co vydávali zvolské ECHO a šířili pro současníky novoty a nám je odkázali pro věčné opakování. Vedení obce rozhodlo v roce 1981, že obecní noviny bude vydávat a pověřilo dva muže, aby „zařídili“ povolení, registraci, a taky ty noviny technicky vedli. Dvě tato „hlavní jména“, co měla největší podíl na obsahu, jak noviny vypadaly a jak byly za té epochy vytištěny, jsou **Otakar Braidl (ročník 1921)** a **Josef Hladík (ročník 1933)**. Oba odborníci na slovo vzatí. Ten

první byl absolventem slavné grafické školy (Hellichovka), ten druhý dokonce vystudoval Vysokou polygrafickou školu v Lipsku (v tehdejší Československu taková škola nebyla). A proto je také připomínáme. Ze starých pramenů připravil

Vladimír Zápotocký

Dobrá duše Černík – Věra Krejčová

Když jsem letos přemýšlela o dobré duši, okamžitě mě napadla naše oblíbená „babča“ Věra Krejčová. Obdivuji tuto drobnou, ženu, která Vás překvapí svojí silou, zejména vnitřní.

Věra Krejčová, rozená Bohmanová strávila své mládí v Černíkách se svou sestrou Miluší. Rodina Bohmanova zde postavila rekreační chatu. Holky trávili volný čas v místní partě dětí a znají tu tedy všechny starousedlíky. Věra se svým manželem chatu zdědili a stále zvelebovali nejen chatu ale i zahradu.

Před několika lety Věrka bohužel ovdověla a ocitla se na životní křižovatce. Rozhodovala se o tom, kde strávit zbytek života. Blízcí ji odrazovali, od rozhodnutí odstěhovat se natrvalo do Černík. „Co tam budeš dělat? Vždyť se ukoušeš nudou, no a starost o barák, o zahradu na stáří.... Rozmysli si to, není to moc dobrý nápad“, slyšela od nejbližších. Nicméně se rozhodla. Udělala velké životní rozhodnutí, čáru nad životem v Praze, nadechla se a odstěhovala se do Černík natrvalo.

Když se mi svěřovala, tak říkala: „Leničko, viš, jak je tu náročný a plný život? Ráno vstanu, nasnídám se, něco poklidím, něco udělám na zahradě a spěchám na jedenáctou dopoledne na „schůzi“ do krámu k Hrubým. (Zde se pravidelně schází při kafičku, pivku či něčem jiném místní komunita lidí, kteří proberou aktuální dění nejen v obci, ale i důležité věci, co hýbou

Českem či celým světem, proberou se nemoci, vaření, děti atd.). No potom oběd, trochu si odpočinu, pak něco dělám a najednou, hele, ono je před pátou. Musím do krámu na schůzi od pěti hodin. (Podotýkám, schůze trvá tak hodinku, někdy i déle) No a pak je večer, který vyplňuje dcera Věra i vnuk Patrik a je stále co dělat. Já se prostě tady nestačím nudit. Každou sobotu i neděli nějaké aktivity v rámci místních zahrádkářů. No a samozřejmě, dům, zahrada atd...

No a jak známe Věrku my? Je pevným kamenem a nedílnou součástí místní komunity starousedlíků. No a co navíc. Je to velmi obětavá, pracovitá osobka, bez které by se žádná akce v Černíkách neobešla. Je fakt, že Věrka patří mezi ty lidi v pozadí, kteří zajišťují akce „zezadu“ a moc si jejich práce vážíme. Bez řeči se ujme například umývání nádobí při náročných akcích, na všech brigádách je mezi prvními. Pleje, seká, kope, uklízí, pomáhá při přípravách občerstvovacího stánku a tak dále. Její elán a energii bychom ji mohli závidět. Každou chvíli nás překvapí i nějakým svým kulinářským uměním. My ji máme v Černíkách moc rádi i pro její humor. Nezkazí žádnou legraci. Věra dokáže být velmi upřímná a říci si a prosadit svůj názor. Je to bojovník za správná pravidla ve všem. Velmi si této vlastnosti u ní vážíme. Je to někdy odvaha se ozvat, ale Věrce nikdy nechybí. I když se život s ní někdy moc nemazlí, zvládá problémy s nadhledem a všichni ji obdivujeme pro její elán, pracovitost i poctivost ve veškerém jednání, ale i její humor, laskavost i dobrotivost.

Jistě je, že mezi Dobré duše Černík určitě Věra Krejčová pro svoji skromnost, obětavost, pracovitost, ale i odvahu patří. Přejeme ji pevné zdraví a hodně elánu do dalších let.

Lenka Betincová

Rastislav Betinec

Do roku 2010 byl můj život v Černíkách poklidný. Prodávám zde, ve svém obchůdku potravin na hlavní černické ulici. Hodně lidí z Černík a okolí znám právě jako své zákazníky, se kterými se pravidelně setkávám. Jako na každé vsi se zde dozvídáte, kdo se odstěhoval, kdo zase přistěhoval, kdo se narodil, kdo omarodil nebo zemřel, kdo potřebuje sehnat nějakého řemeslníka atd. V Černíkách není hospoda, tak se lidé scházejí na kus řeči u obchodu. Máme tady

velký svaz zahrádkářů s překrásnou spolkovou zahradou, která se využívala jen při výročních schůzích ČZS. Zde se scházeli skoro všichni černičtí obyvatelé, dostali párek, pivo, kávu, zákusek, zaplatili příspěvky na další rok, poslechli si zprávu z výboru zahrádkářů a šli domů. Na začátku prázdnin se konal dětský den, uprostřed prázdnin vystoupila hudební skupina Flám. To bylo asi vše, co se

na zahradě konalo. Přes léto, o sobotách dopoledne jste sem mohli odvézt starý kovový šrot.

V říjnu roku 2010 se nastěhovala do Černík rodina Betincova. Postupně se tato rodina stala nedílnou součástí černické komunity starousedlíků. Rastislav Betinec, hlava rodiny, se velmi živě zajímal o dění v obci a ihned se zapojil do veškerých aktivit. V červnu 2011 se stal předsedou ČSZ Černíky. Od té doby se změnila spousta věcí nejen na spolkové zahradě ČZS, ale i v životech osadníků Černíků. Rostfa umí zmanipulovat lidi na brigády ke zvelebení prostor spolkové zahrady. Vymýšlí, organizuje i moderuje spoustu společenských a sportovních akcí pro Černíky a Zvoli (až osm akcí do roka). To vše na úkor svého volného času. I přes své mimořádné pracovní vytížení u Policie ČR si vždy najde čas na veřejnou práci pro místní ČZS. Je to člověk sympatický, pracovitý, dobrý organizátor, každému pomůže, ve společnosti je oblíbený, jo a je i hezký – tak holky bacha na něho! Budu ráda když mu tato energie a nadšení vydrží co nejdéle. Jsme rádi, že se tato „naplavenina z Prahy“ stala takovou „Dobrou duší“ Černík, a že se snaží, aby život v Černíkách byl pro všechny stále fajn.

Jarka Hrubá

Vydává obec Zvole. Vychází neperiodicky. Otištěné články neprochází odbornou jazykovou úpravou a u datových souborů kontrolou. Názory přispěvatelů se nemusí shodovat s názory redakce. Nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí.

Redakční rada: Vladimír Zápotocký, Lenka Betincová, Lubomír Duda.

Kontakt a příjem inzerce: OÚ Zvole, Hlavní 33, 252 45 Zvole, telefon: 257 761 721, fax: 257 760 327, redakce@zvole.info.